

EVROPSKÝ PARLAMENT

2014 - 2019

Výbor pro zaměstnanost a sociální věci

2014/2252(INI)

29.5.2015

STANOVISKO

Výboru pro zaměstnanost a sociální věci

pro Výbor pro právní záležitosti

k výročním zprávám o subsidiaritě a proporcionalitě za rok 2012 a 2013
(2014/2252(INI))

Navrhovatelka: Helga Stevens

PA_NonLeg

NÁVRHY

Výbor pro zaměstnanost a sociální věci vyzývá Výbor pro právní záležitosti jako věcně příslušný výbor, aby do svého návrhu usnesení začlenil tyto návrhy:

1. zastává názor, že politika zaměstnanosti a sociální politika spadají převážně do působnosti členských států a že EU má pravomoc přijímat opatření k zajištění koordinace politiky členských států pro oblast zaměstnanosti na základě pokynů a zejména normativních dokumentů pro pracovní trh; vyzývá proto Komisi a členské státy, aby zintenzivnily jednání o uplatňování zásady subsidiarity a proporcionality v rámci této politiky;
2. vítá užší a výraznější zapojení vnitrostátních parlamentů do evropského legislativního procesu v posledních letech, které vedlo k růstu povědomí o zásadách, na nichž se EU zakládá, včetně zásady subsidiarity a proporcionality v interinstitucionálním kontextu; podotýká nicméně, že je třeba učinit v této oblasti ještě více práce; jako první krok navrhuje, aby Komise vedla s každým vnitrostátním parlamentem každoročně jednání s cílem posílit dialog mezi Komisí a vnitrostátními parlamenty;
3. připomíná, že podle článku 5 Maastrichtské smlouvy jedná Evropská unie pouze tehdy a do té míry, pokud cílů zamýšlené činnosti nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy;
4. zdůrazňuje, že při tvorbě politiky je vždy třeba dodržet zásadu subsidiarity a zajistit skutečnou evropskou přidanou hodnotu; zdůrazňuje, že námitky týkající se dodržování zásady subsidiarity a proporcionality je nutno řádně odůvodnit a že by neměly narušovat sociální dialog v EU; poukazuje na to, že při uplatňování zásady subsidiarity je nezbytné zohledňovat úlohu sociálních partnerů a zajistit jejich autonomii podle zvyklostí a tradic členských států; domnívá se v této souvislosti, že porušování zásady subsidiarity může mít nepředpokládané následky, jako je oslabení důvěry občanů v Evropskou unii, a že je tedy nutné se jej vyvarovat;
5. všímá si významu parlamentů a jejich územního dopadu a blízkosti k občanům a žádá jejich větší zapojení do systému včasného varování, je-li to možné;
6. vyzývá vnitrostátní parlamenty, aby v zájmu účinnějšího ovlivňování budoucích iniciativ a právních předpisů EU vydávaly odůvodněná stanoviska nejen k legislativním dokumentům Komise, ale i k nelegislativním dokumentům, které návrhům právních předpisů EU předcházejí;
7. připomíná, že v souladu se zásadou subsidiarity jedná EU mimo oblasti své výlučné pravomoci jedině v případě, že cíle plánovaného opatření lze lépe splnit na úrovni Unie než na celostátní, regionální nebo místní úrovni; zdůrazňuje, že subsidiarita může proto vést buď k rozšíření činnosti Unie v rámci jejích pravomocí, pokud by to vyžadovaly okolnosti, nebo naopak k omezení nebo ukončení příslušné činnosti, pokud by pro ni již neexistoval důvod; v této souvislosti zdůrazňuje, že zásada subsidiarity neplatí pouze pro vztah EU k členským státům, ale zahrnuje rovněž regionální a místní úroveň;
8. poukazuje na to, že v roce 2012 se v mechanismu kontroly subsidiarity poprvé uplatnila

„žlutá karta“ vnitrostátních parlamentů, a to v reakci na návrh nařízení o výkonu práva na kolektivní akci v rámci svobody usazování a volného pohybu služeb; podotýká však, že podle Komise zásada subsidiarity porušena nebyla;

9. je přesvědčen, že skutečnost, že Komise tento návrh nakonec stáhla kvůli politickému odporu, a nikoli – jak Komise uvedla – kvůli porušení zásady subsidiarity, by měla být pro jednotlivé zainteresované strany podnětem k tomu, aby zahájily novou interinstitucionální debatu, jež bude lépe sledovat dosažení konsenzu o takových nadnárodních aspektech sociálních vztahů, jako je větší důraz na dodržování zásady subsidiarity;
10. vyzývá Komisi, aby předem informovala o volbě právního základu legislativních aktů, a usnadnila tak spolupráci s vnitrostátními parlamenty;
11. všímá si, že v roce 2013 využily vnitrostátní parlamenty právo „žluté karty“ v souvislosti s mechanismem kontroly dodržování subsidiarity podruhé, což dokládá rostoucí zájem, úlohu a přínos vnitrostátních parlamentů při vypracovávání právních předpisů EU;
12. zdůrazňuje, že uplatňování „žluté karty“, tedy nástroje pro ovlivňování přijímání rozhodnutí na úrovni EU, by bylo možno účinně podpořit, pokud by docházelo k včasné výměně informací o postojích vnitrostátních parlamentů; vyzývá proto vnitrostátní parlamenty, aby se o svých názorech na rozsah a metody posuzování používané pro hodnocení souladu se zásadou subsidiarity a proporcionality vzájemně informovaly;
13. zastává názor, že význam zásady subsidiarity a proporcionality není jasný, a že jej proto vnitrostátní parlamenty vykládají různými způsoby, což komplikuje dosažení dohod a průchodnost jejich rozhodnutí; vítá skutečnost, že Komise stanovila společná kritéria, podle nichž se má soulad se zásadou subsidiarity a proporcionality posuzovat; vyzývá vnitrostátní parlamenty a další orgány, aby tato kritéria používaly s cílem zvýšit kompatibilitu hodnocení a míru koordinace a účinnosti mechanismu kontroly dodržování subsidiarity;
14. poukazuje na to, že vnitrostátní parlamenty byly kousek o použití „žluté karty“ v případě návrhu na zřízení úřadu evropského veřejného žalobce; domnívá se, že v případech, kdy se pro použití „žluté karty“ vysloví několik vnitrostátních parlamentů, by se Komise měla ve svém sdělení, které následně v této souvislosti přijme, zabývat všemi námitkami, jež tyto parlamenty vznesly;
15. poukazuje na to, že právní předpisy mohou mít rozdílný dopad na velké podniky a na MSP, a domnívá se, že by se na to nemělo ve fázi přípravy návrhů zapomínat; domnívá se, že zásada „zelenou malým a středním podnikům“ nemá osvobodit mikropodniky a MSP od povinnosti uplatňovat právní předpisy v oblasti ochrany zdraví a bezpečnosti, ale spíše by mohla být klíčovým prvkem tvorby politik a mohla významně přispívat k vytváření pracovních míst a k dosažení růstu snižováním nákladů a administrativní zátěže pro podniky a zaměřením pozornosti na inteligentní regulaci uplatňovanou způsobem, který zajistí spravedlivé podmínky pro MSP a mikropodniky; zdůrazňuje, že všichni zaměstnanci mají právo na nejvyšší úroveň ochrany v oblasti zdraví a bezpečnosti bez ohledu na velikost podniku, druh smlouvy či členský stát, v němž jsou zaměstnání;
16. konstatuje, že Komise klade stále větší důraz na politické cykly a posuzování dopadu;

vyzývá příslušný výbor, aby v co nejranější fázi legislativního procesu systematicky přezkoumával posouzení dopadu vypracovaná Komisí a analýzy posouzení dopadu ex ante vypracované Parlamentem a aby vždy posuzoval dodržení obou zásad; domnívá se, že jednak by posuzování dopadu nemělo nahrazovat politická posouzení a rozhodnutí a jednak by měl mít každý návrh Komise skutečnou evropskou přidanou hodnotu; žádá proto ucelenější přístup k posuzování dopadu, které by v relevantních případech mělo zahrnovat i důsledky v případě nepřijetí právního předpisu.

VÝSLEDEK KONEČNÉHO HLASOVÁNÍ VE VÝBORU

Datum přijetí	28.5.2015
Výsledek konečného hlasování	+: 39 -: 5 0: 4
Členové přítomní při konečném hlasování	Laura Agea, Guillaume Balas, Brando Benifei, David Casa, Ole Christensen, Agnes Jongerius, Jan Keller, Agnieszka Kozłowska-Rajewicz, Zdzisław Krasnodębski, Jean Lambert, Jérôme Lavrilleux, Patrick Le Hyaric, Jeroen Lenaers, Verónica Lope Fontagné, Javi López, Thomas Mann, Dominique Martin, Edouard Martin, Anthea McIntyre, Joëlle Mélin, Elisabeth Morin-Chartier, Emilian Pavel, Georgi Pirinski, Terry Reintke, Claude Rolin, Anne Sander, Sven Schulze, Siôn Simon, Jutta Steinruck, Yana Toom, Ulrike Trebesius, Marita Ulvskog, Tatjana Ždanoka, Jana Žitňanská
Náhradníci přítomní při konečném hlasování	Amjad Bashir, Heinz K. Becker, Lynn Boylan, Mercedes Bresso, Deirdre Clune, Eduard Kukan, Evelyn Regner, Csaba Sógor
Náhradníci (čl. 200 odst. 2) přítomní při konečném hlasování	Marco Affronte, Andor Deli, Norica Nicolai, Urmas Paet, Pavel Telička, Marco Zanni